

27

1745 8#

AVGVSTINVS A LEYSER

IN AVLA REGIA CONSILIARIVS

ET COLLEGIORVM

QVAE VITEBERGAE IVS DICVNT AC RESPONDENT

PRAESES ORDINARIVS

LECTORIBVS

SALVTEM

AVGVSTINVS A LEYSER

IN AVTA REGIA CONSILIARIVS

ET COLLEGIORVM

QVAE VITTEBGAE IVS DICVNT AC RESPONDENT

PRAESES ORDINARIVS

LECTORIBVS

SALVTEM

Inter alia academiae Vitebergensis decora, quibus illa forores suas, ceteras scilicet academias, superat, hoc etiam est, quod ius publicum Germaniae, scholis & academiis olim incognitum, Vitebergae primum doceri cepit. Primus scilicet Henningus Goden, collegii Ictorum apud Vitebergenses praeses ordinarius, postquam electioni & coronationi Caroli V, in comitatu Friderici sapientis, septemviri Saxonis, interfuisset, in academiam suam redux, inaudito exemplo ius publicum interpretari constituit, atque consilium id suum ad Georgium Spalatinum, aulae Saxonicae tunc oraculum, hunc in modum perscripsit: *Sum lecturus Wittenbergae scholaribus meis practicam & modum eligendi Romanorum Regem, quemadmodum vidi & legi, ex libro Pontificali Reuerendissimi domini Archiepiscopi Hermannii Coloniensis, Landgrauii Hassiae, qui illustrissimum Regem Romanorum unxit Aquisgrani. Et ibi forsitan latius materiam tangam, ut scho-*
lares

lares Wittenbergenses aliqua audiant de cursibus mundi, uale. Nec sefellit fidem, sed interpretatus est scholaribus suis ius publicum. Conseruauit nobis interpretationes eius Melchior Klingius, atque inter *Consilia Henningi Goden* ab ipso edita in *Prima parte* collocauit. Equidem non nego, quamplurima esse in istis primis de iure publico cogitationibus, quæ nostræ ætati non conueniunt. Excerpsit ex iis quædam dicta admodum insulsa Ludewigius in *der Vorrede zum zweyten Theile der vollständigen Erläuterung der Guldnen Bulle* §. 32 pag. 21, quibus ego unum addo. Ostensurus scilicet Godenius, imperium non esse apud aliam nationem, sed solum apud nationem Germanicam, alias uero nationes non habere imperium proprie, sed duntaxat improprie, sicut dicimus, quod quilibet sit rex in domo sua; thesin hanc suam historiola prorsus mirifica confirmat: Richardus, inquit, rex Anglicorum, cum esset in uenatione cum familia sua, & Proceribus suis, insequendo Ceruum separatus est a familia sua. Et uenit in syluam amplam, ita quod ignoraret ubi esset, & timeret, quod illa nocte uoraretur a bestiis. Tandem uidit ignem in quadam casa seu domuncula cuiusdam Fabri. Approprians ergo ad ostensionem ignis, uenit ad casam Fabri, pulsans, & petens se intronitti, ac per noctem hospitari. Fuit quidem intromissus & hospitium sibi datum. Faber autem considerans faciem Regis, quod esset formosa, ignorans tamen eum esse Regem, attulit aquam, ut manus lauaret. Rex uero uolens more aulico præferre hospitem seu Fabrum, primo manus lauare noluit. Quare faber iratus sibi alapam dedit, & ei imperauit dicendo. Nescis tu, quod quilibet est Rex in domo sua? Et tandem alapa sumpta, lotisque manibus manebat sum fabro, & fuit tractatus mediocriter. De mane
autem

autem demissus & ad rectam uiam deductus, castrum suum repetiit, Fabro incerto de recepto hospite relicto. Post paucos dies, Rex uolens referre fabro alapam, quam susceperat, uocauit fabrum, ut secum pranderet, qui cum uenisset in uili pro more fabrili ueste indutus, & pelle fabrina cinctus, accessit Regina, optime ornata, fabrum, quanquam præ timore crepitum magnum faceret, non sine paruo aulicorum visu, suscepit & amplexa fuit more Regio. Tandem Rex Fabrum in suprema parte mensæ, & supra Reginam locauit, quaerens, ut, si faber recusaret honorem sibi impensum, alapam illatam uindicaret. Faber uero iuxta fabrilia statuta, in omnibus & Regi & reginæ paruit, & ita illæsus abiit. Nemo profecto talia ratiocinia nostra ætate feret. At Godenio, qui ista in sæculo illo insiceto scripsit, uenia danda est. Tempori defuit, non ingenio uiri, quod Godenio defuit. Si hodie uiueret, ac ei contra *Auberii commentarios des Justes pretentions du Roy sur l'Empire* pugnandum esset, aliis armis uteretur. Contigit idem ei, quod primis pictoribus, quorum ars, testibus *Plinio natural. histor. lib. 35 cap. 5.* & *Aeliano uariarum historiarum lib. 10, cap. 10,* per initia adeo rudis fuit, ut ex lineis uultus hominis aut animalis agnosci non posset, nisi nomen adscriberetur, quod artis typographicæ inuentoribus, quod porcellani Saxonici fabricatoribus, quorum rudimenta ridentur, & tamen in pretio sunt. Quidquid sit, ego Godenii, quamuis longo duorum sæculorum interuallo, successor constitui iamdiu, etiam aliquid *de cursibus mundi* scribere, eiusque rei occasionem nuper nactus sum, dum ex *scholaribus* nostris quidam ad me ueniret, atque rogaret, ut de controuersia recentissima, anno superiore bis inter Germanos mota, quousque scilicet principi Germano liceat, lega-

tos alius principis, sibi de hostili animo suspecti, uel aperte inimici, ad amicum principem per terras suas transeuntes intercipere, commentarer. Anni primum, qua sum facilitate, sed deinde, difficultatibus & odiis, quibus ista commentatio me immergeret, reputatis, pœnituit me promissi. Metui imprimis, ne idem mihi, umbratico homini, a uiris in aularum luce uersantibus fieret, quod Phormio ab Hannibale expertus est. Quum enim Hannibal Carthagine expulsus Ephesum ad Antiochum uenisset exul, inuitatum eum esse ab hospitibus suis accepimus, ut Phormionem Peripareticum Philosophum, cuius nomen in magna erat apud omnes gloria, si uellet, audiret: quumque is se non nolle dixisset, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio & de omni re militari. Tum, quam cereteri, qui illum audierant, uehementer essent delectati, querebant ab Hannibale: *quidnam ipse de illo philosopho iudicaret?* hic Pœnus respondisse libere fertur: *multos se deliros senes sæpe uidisse, sed qui magis, quam Phormio deliraret, uidisse neminem.* Neque iniuria, inquit apud Ciceronem, qui hæc omnia sic refert *lib. II. de Oratore p. 115, Catulus.* Quid enim aut arrogantius aut loquacius fieri potuit, quam Hannibali, qui tot annos de Imperio cum populo Romano omnium gentium uictore certasset, græcum hominem, qui nunquam hostem, nunquam castra uidisset, nunquam denique minimam partem ullius publici muneris attigisset, præcepta de re militari dare? Ita bonus ille Phormio, quum gloriam ab Hannibale expectaret, ludibrium potius & irrisionem reportauit. Igitur uiam quæsiui, qua me ab obligatione temere contracta sine existimationis meæ detrimento expedirem. Et commode in mentem uenit exemplum *Iacobi Thomasi*, qui anno 1674 a
quo

quodam *scholari* Lipsiensi rogatus, ut de iustitia belli, Galliarum regi hoc anno a Germanis denunciati, scriberet, argumentum simile, sed priscum, substituit, ac nobilem illam commentationem, quæ adhuc existat, de *Iustitia & iure primi belli Punico* edidit. Faciam idem ego, & quoniam secundum *Salomonem in Concione I, u. 9.* nihil noui sub sole fit, aliquid de *curfibus mura* di antiqui scribam, binæque exempla, fere similia, at a nostra ætate longissime remota, memorabo, nec ex nostro iure publico de iis iudicabo, sed saltem, quid exteri scriptores, nostrorum iurium ignari, de hac lite fenserint, referam. Primum exemplum ex *Liuii libro 23 cap. 33 & 34* desumo: Philippus, Macedonum rex, populi Romani amicus, aut certe non inimicus, legatos in castra Hannibalis misit, fœdusque cum eo atque amicitiam iunxit legibus his: ut Philippus rex quam maxima classe (ducentas autem naues uidebatur effecturus) in Italiam traiceret, & uastaret maritimam oram: bellum pro parte sua terra marique gereret. Vbi debellatum esset, Italia omnis cum ipsa urbe Roma Carthaginiensium atque Hannibalis esset, prædaque omnis Hannibali cederet. Perdomita Italia nauigarent in Græciam, bellumque, cum quibus regibus placeret, gererent, quæ ciuitates continentis, quæ insulæ ad Macedoniam uerunt, eæ Philippi regniue eius essent. In has ferme leges inter Pœnum duce[m] legatosque Macedonum istum fœdus, missique cum iis ad regis ipsius firmandam fidem legati, Gisco, & Bastor, & Mago, ad Iunonis Lacinia, ubi naus occulta in statione erat, perueniunt: inde profecti, quum iam altum tenerent, conspecti a classe Romana sunt, quæ præsidio erat Calabriae littoribus. P. Valerius Flaccus cercuros ad persequendam retrahendamque nauem quum misisset, primo fugere re-

gii

gii conati: deinde, ubi celeritate uinci senserunt, tra-
dunt se Romanis: & ad praefectum classis adducti, quum
quaereret, qui, & unde, & quo tenderent cursum; Xe-
nophanes primo, a Philippo se ad Romanos missum, ad
M. Valerium, ad quem unum iter tutum fuerit, perue-
nisse, Campaniam superare nequisse, septem hostium
praefidiis, deinde ut Punicus cultus, habitusque suspe-
ctos legatos fecit Hannibalis, interrogatosque sermo pro-
didit; tum, comitibus eorum seductis, ac metu territis,
literae quoque ab Hannibale ad Philippum inuentae, &
pacta pacis inter regem Macedonum Pcenumque du-
cem. Quibus satis cognitis, optimum uisum est, capti-
uos comitesque eorum Romam ad senatum, aut ad con-
sules, ubicumque essent, quam primum deportare. Ad
id celerrimae quinque naues delectae: ac L. Valerius
Antias, qui praeset, missus: eique mandatum, ut in
omnes naues legatos separatim custodiendos diuideret:
daretque operam, ne quod iis colloquium inter se, neue
quae communicatio consilii esset. Seruauit haec Valerii
Flacci solertia rempublicam Romanam, cui facile fuit,
istud perniciosissimum sibi foedus, postquam detegisset,
eneruare. Nec Macedones nec Pcenii Romanos un-
quam de uiolato iure gentium accusarunt. Alterum
exemplum recentius, deque eius iustitia acerrime inter
duos Germanos principes, Henricum Brunswicensem &
Philippum Hassum, quibus ex utraque parte alii accesser-
ant, scriptis primum, deinde armis, disputatum est. Fa-
ctum *Sleidanus lib. 12 de statu religionis & reipublicae*
ad annos 1538 & 1539 hunc in modum narrat:
Henricus Brunswicensis, qui totus ad rumpendum ocium
publicum spectabat, & in hoc incumberebat, ut belli fieret
initium aduersus protestantes, quum literas accepisset ab
archiepiscopo Moguntino, postridie natalis Christi pau-
cis

cis ei respondet, cætera scribæ committit, Stephano Fa-
bro, quem ad ipsum mittebat cum mandatis. Accidit
autem penultima die Decembris, non procul ab oppido
Cassello, quum ad uenatum forte Lantgravius iret, ut in
hunc incideret, comitarum adolescente Moguntino, qui
litteras pertulerat. Ibi Lantgravius, pro more Germa-
niæ, rogat ab adolescente, qui consulto prior occurre-
bat, ecquis esset? sum, inquit ille, Brandenburgici ele-
ctoris famulus: ecquis alter? & ille quoque. Quum
iam Stephanus appropinquaret, ex ipsomet rogat, qui
sit? respondet ut ille: quonam tendat? Spiram: ecquid
princeps ualeat? recte: postea rogatus, num hæc ita
bona fide confirmet? maxime, ait, itaque dimittitur.
Paululum deinde progresso Lantgrauio, quidam ex fa-
mulis renunciat, esse scribam Henrici Brunswicensis, quod
quum ab alio deinde, qui scire potuit, confirmaretur, Lant-
gravius mittit, qui retrahant hominem, & Cassellum ab-
ducant, dum a uenatu redeat ipse. Stephanus interea,
dum est in hypocausto, sacculum coriaceum e sinu de-
promit, & quasdam ex eo litteras corripit, & foras ire
properat: animaduertit hoc quispiam ex famulis dome-
sticis, & curiæ præfectum, qui forte tum aderat, & in
subiectam aream ex hypocausti fenestra despiciebat, sub-
monet. Rogatus igitur ille de literis educit eas e sinu:
præfectus ad se recipit & reuerso Lantgrauio tradit. E-
rant autem binæ literæ, unæ ad Moguntinum, alteræ ad
Matthiam Heldum scriptæ: iis erant adiunctæ tabulæ,
seu commentarii, in quibus capita rerum perscripserat,
de quibus habebat in mandatis. Quum ergo res per se
uehementer esset suspecta, magis etiam hæc augeretur
suspitio propter ea, quæ in tabulis erant annotata, Lant-
gravius utranque resignat epistolam. Eius, quæ fuit ad
Mogun-

Moguntinum, hæc erat sententia, sibi redditas ipsius esse literas: lætari uero plurimum, quod sui memoriam constantem retineat: se quidem ipsi totum esse deuinctum, & mittere Stephanum scribam, hominem fidelem, ut ex eo rem omnem, & quid e Bauaria sit allatum, cognoscat: orare ut ei fidem habeat, postea sibi fociisque bene precatur, aduersarios autem sathanae commendat. Eodem fere exemplo scripserat Heldo, mittere se denuo Stephanum cum mandatis, & orare, ut beneuole audiat, neque minus ei credat, quam si coram ipse loqueretur: quoad uixerit, partium se futurum esse Cæsaris, quocunque tandem res euadat: neque dubitare, quin recte Cæsar omnia sit procuraturus. In tabulis ad Moguntinum hoc erat: Lantgrauium esse prorsus irrequietum, neque somnum capere, & sic addictum esse uenationibus, ut ad amentiam prope spectet: hoc magis opportune rem posse geri, & iam partem aliquam eius esse confectam. His rebus ita cognitis, quia maximum suberat periculum & belli quærebarur ab illis occasio, Lantgrauius e uestigio dat literas ad focerum suum Georgium Saxonem, & explicata re tota, sic ut acta fuit, iniuriam sibi fieri, demonstrat. Deinde ad Ferdinandum regem eiusque sororem Mariam, Belgii præfectam, ad principes electores atque Bauaros, eodem modo, sicut ad focerum Georgium, scribit, seseque purgat. Brunswicensis, ubi rem esse patefactam, & de Lantgrauii scriptis cognouit, responderet, & capto scriba sibi factam esse dicit iniuriam. Per hanc igitur occasionem ceptum est agi scriptis aduersariis, quæ non multo post in omnium acerbissimas inuectiuas desierunt, cuius quidem rei factum fuit initium a Brunswicensi, qui, nouo quodam inter uiros principes exemplo, nullum prætermisit criminatio-

nationis aut contumeliæ genus, ut libri typis excusi demonstrant. Scripta ipsa exhibet *Hortlederus von Ursachen des teutschen Krieges lib. 4 cap. 2 sqq.* in quibus Henricus violatum ius gentium in legato suo, quem tormentis ad secreta legationis suæ patefacienda adactum fuisse, non inuerisimile est, nec *Seckendorffius de Lutheranismò lib. 3 sect. 18 §. 69 add.* dissimulat, per *L. 8 §. 1 de Rerum diuisione & L. ult. de Legationibus* probare satagit, inprimis uero apertas literas suas Landgrauio pro atrocissimo crimine imputat; ad quæ non minus grauitè Philippus &c, qui Philippum tuetur, Io. Fridericus, Septemuir Saxo, respondent, atque ipsi quoque leges, &c auctoritates, quas Henrico opponant, habent. Ego uero huic liti me non immisceo, nec eam ex iure publico decido, sed saltem sententiam duorum externorum scriptorum, qui in iuris gentium disciplina excellere creduntur, memorabo. Primus eorum *Grotius* est, qui *de Iure belli ac pacis lib. 2 cap. 18 §. 5:* Lex, ait, de ui legatis non inferenda, intelligenda est eum obligare, ad quem missa est legatio, atque ita demum si admisit, quasi scilicet ab eo tempore tacita pactio intercesserit. Cæterum denuntiari & potest, & solet, ne mittantur legati; alioqui pro hostibus fore: ut Aetolis a Romanis est denuntiatum, & olim a Romanis Veientibus edictum, ni facerent urbe, daturos quod Lars Tolumnius dedisset: & Romanis a Samnitibus, si quod adissent in Samnio concilium, haud inuiolatos abituros. Non pertinet ergo hæc lex ad eos, per quorum fines non accepta uenia transeunt legati, nam siquidem ad hostes eorum eunt, aut ab hostibus ueniunt, aut alioqui hostilia moliuntur, interfici etiam poterunt, quod Athenienses

fecerunt legatis inter Persas & Spartanos, Illyrii legatis inter Effios & Romanos: multoque magis uinciri, quod constituit Xenophon in quosdam, Alexander in eos, qui Thebis & Lacedaemone ad Darium missi erant, Romani in legatos Philippi ad Hannibalem, & Latini in legatos Volscorum. Tale si nihil sit, & male tractentur legati, non illud ius gentium, de quo agimus, sed amicitia & dignitas, aut eius qui misit, aut eius, ad quem eunt, uiolata censebitur. Iustinus de Philippo posteriore Macedonum rege: *Legatum deinde ad Hannibalem iungendae societatis gratia cum epistolis mittit: qui comprehensus & ad Senatum (Romanum) perductus, incolomis dimissus est, non in honorem regis, sed ne dubius adhuc indubitatus hostis redderetur.* Alter Wicquefortius, qui in *Commentariis de l'Ambassadeur lib. 1 sect. 17*: *Il n'y a, inquit, que les Princes, à qui les Ambassadeurs & les Ministres Publics sont envoyés, qui soyent obligés de les faire jouir de la Protection du Droit des Gens.* Quousque haec Germaniae nostrae statui & iuri publico conueniant, alii uiderint. Nos hic de iure Romano disputamus, cum quo Grotii & Wicquefortii philosophia mirifice consentit. *Leges enim §. 1 de Rerum diuisione & ultima de Legationibus*, ad quas Henricum Brunswicensem prouocasse supra diximus, de principe uel populo, ad quem legati mittuntur, agunt, atque adeo Philippo Hassio obiici non debebant. Verum mirto legatos, & in medium produco Candidarum nostrum, qui ipse uitam suam hunc in modum descripsit:

Ego

Ego GEORGIVS FRIDERICVS KRAVS
in hac ipsa musarum sede die X. Martii c1o 1o CC
XVIII. natus sum. Patrem habui IOANNEM GO-
DOFREDVM KRAVSIVM, Digesti infortiati et
noui Professorem Publicum Ordinarium, Curiae Prouincialis,
Facultatis Iuridicae et Scabinatus Vitembergensis, nec
non Curiae Prouincialis, quae Lubenae est, Assessorem, cuius
quidem praematurum obitum adhuc lugeo, nunquam autem
lugere satis potero. Matrem adhuc veneror CHRISTI-
ANAM ELISABETHAM, D. IOANNIS
PAVLLI SCHROETERI, olim potentissimo Polonia-
rum Regi et Electori Saxoniae in Summo Prouocationum
Senatu a consiliis, Facultatis Iuridicae Vitembergensis As-
sessoris, nec non Senatus huius vrbis Syndici, filiam.
Quemadmodum autem ea semper parentibus meis cura fuit,
vt ab ineunte aetate cum in bonis litteris, tum maxime in
studio pietatis proficerem: ita quoque talium virorum in-
stitutioni me crediderunt, qui et litterarum cognitione, et
fide dexterritateque quam maxime commendabantur. Inter
quos imprimis nominandi mihi sunt viri plurimum reueren-
di, M. HESSVS, Orphanotrophei, quod Dresdae est, con-
cionator, et M. GEVDTNERVS, Pastor Waldae, pro-
pe Grossen-Hayn sitae, nec non huius frater, vir consultis-
simus, D. GEVDTNERVS, qui in modo memorato op-
pido Grossen-Hayn summa cum dexterritate felicitateque
caussas orat; quorum in me erudiendo adhibitam indu-
striam nulla vnquam oblitteabit obliuio. Nec etiam inde-
fessum Viri Summe Reuerendi M. IOANNIS AN-

DREAE BODENI, tum Scholae Vittembergensis Re-
ctoris, et Antiquitatum Professoris publici, nunc Praepositi
ac Superintendentis Schliebenensis meritiſſimi, in me inſti-
tuendo laborem unquam me ſatis eſſe remuneraturum, in-
zelligo. Servabo tamen, quoad vitam, iſtius beneficii me-
moriā. Fundamentiſſimam, quibus altiora ſtudia ſu-
perſtuenda ſunt, ex voto iactis, beatus Parens anno cIo
Io CC XXXV. me academias quoque ſcholas frequen-
tare iubebat, atque, cum ſemper mihi genus aliquod ſtudio-
rum, quod vellem, eligere liberum reliquiſſet, inſigni aſſi-
ciebatur gaudio, poſtquam me occulto quodam ſtimulo ad
Themidis caſtra ferri videbat. Ne tamen illotis, quod
aiunt, manibus ad Iuriſprudentiae ſtudium accederem,
primo vitae meae academicae anno Philoſophiae operam dan-
dam exiſtimaui. Hoc conſilio Celeberr. M. BAVMEI-
STERI, tunc temporis Philoſophici Ordinis in Acade-
mia noſtra Adiuncti, nunc vero Lycei Görlicenſis Rectoris,
Scholas Logicas, Metaphyſicas, atque Morales frequenta-
ui. Poſtea Viros Excellentiſſimos WEIDLERYM,
& BOSIVM, Marbeſin atque Phyſicam explicantem,
ſummo cum fructu audiui. Themidis vero ſacra mihi ape-
ruerunt Viri illuſtres atque magnifici, a LEYSER, BA-
STINELLERYS, CRELLIVS, RIVINVS, et,
qui iam inter coelites verſantur, MENCENIVS,
HOFFMANNVS, nec non ipſe beatus Parens meus;
a quibus omnibus tanta ſunt in me beneficia collata, ut il-
lis ne recensendis quidem, nedum referendis, unquam par
ſaturus ſim. Ab bis Praeceptoribus, ſanctiſſime colendis,
ius

ius naturale, civile, publicum, canonicum, clientelare, hifto-
riam iuris, modum denique in tractandis litibus obseruan-
dum, edoctus sum, atque ad hos refero omnem, qualiscun-
que in me est, iuris scientiam. Absolutis, quorum causa in
academiis versari solemus, studiis, aliquot studiosi iuvenes
priuata institutione mea uti ceperunt. Ego interim anno
Christi cIo Io CC XLIII, die XXX Maii, sub praesidio
illustris a LEYSER, cui ob innumera, quibus me semper
ornauit, beneficia maximas debeo grates, de poena rapinae,
quae permutando fit in Saxonia, publice disputauit. Cum
vero apud me constituiissem, publice quoque aliorum commo-
dis inferuire: adii illustrem Iureconsultorum academiae
nostrae ordinem, illumque, ut iura et priuilegia Doctoris
mibi tribueret, modeste rogauit. Annuit ille petitis meis,
atque studia mea in consuetis examiniibus tentauit, tentata
probauit. Itaque in eo nunc sum, ut dissertationem quo-
que inauguralem ex cathedra defendam. Ceterum diuino
numini, bonorum omnium fonti, pro immensis, quibus me,
dum vixi, clementissime cumulauit, bonis, gratias ago im-
mortales, illudque, ut etiam in posterum omnia, quae ago, ad
sui gloriam, patriae commoda, meamque salutem dirigat,
summa deuotione precor.

Hæc

77

Hæc ille. Nunc de meo addo: Vixit KRAV-
SIVS noster a pueritia ad hanc usque ætatem probe
ac innocenter, scholas nostras frequentavit assidue,
profecit in iis egregie, disputavit sæpe cum multa lau-
de, eos, qui se, uel sponte uel ex consilio meo, in disci-
plinam eius tradiderunt, instituit sancte & solide, deni-
que in colloquio, quod Ordo noster cum Candidatis
habere solet, ita stetit, ut nemo adhuc melius, pauci æ-
qualiter. Denique talis est, quem aliquando inter pu-
blicos huius academiae doctores cooptatum iri, & spero &
opto. Commendo itaque illum uobis, Rector magni-
fice, Patres conscripti, Hospites uenerandi, Ciues
cultissimi, de meliore nota, ac peto obseruantissime, ut fu-
turo die XI Februarii publice, presidente illustri ui-
ro, ANDREA FLORENTE RIVINO, Collega nostro
honoratissimo, & amico coniunctissimo, de Iure Faciei
in foro ciuili disputaturum benigne audiatis. Valet.

P. P. Vitebergæ d. VII Februar. anni
c1o 1o CC XXXV.

Wittenberg, Diss., 1744-45

ULB Halle

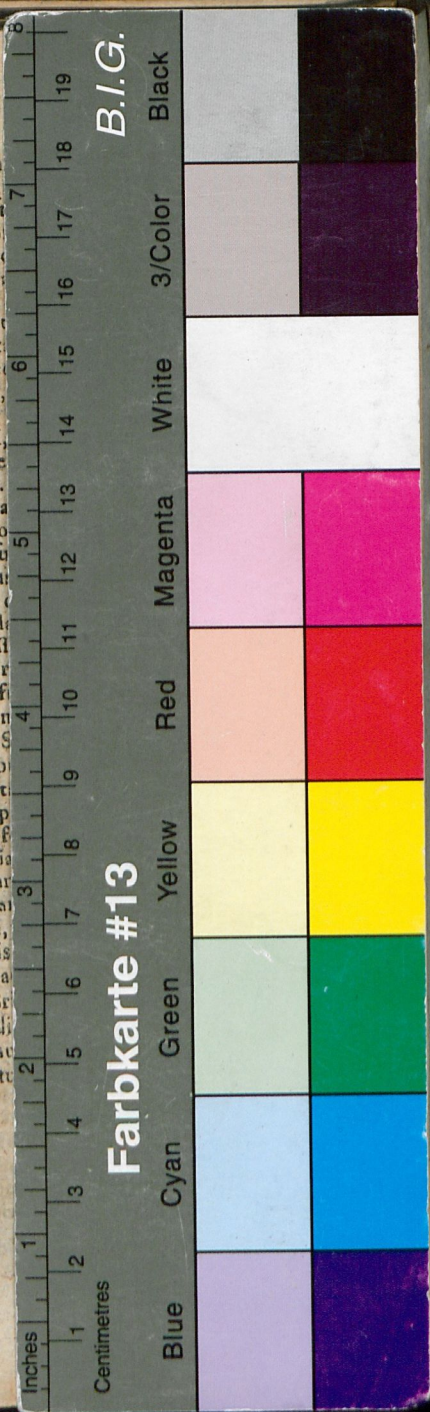
005 310 547

3

W 78

1745 8 #
27

AVGVSTINVS A LEYSER
IN AVLA REGIA CONSILIARIVS
ET COLLEGIORVM
QVAE VITEBERGAE IVS DICVNT AC RESPONDENT
PRAESES ORDINARIVS
LECTORIBVS
SALVTEM